Вона жива і нежива
лежить у полі нерухомо.
Не зранять сонячні слова
передосінньої утоми.

Над баштанами сонні оси,
замовкли коники в стерні,
і ледве чуть, як в гущині
тече червоноките просо.
І дві копи — плече в плече —
над нею тужать злотомитрі,
а літо бабине в повітрі
комусь на смерть кошулю тче.

За магалою мріє млин,
немов проколотий метелик.
Не чути вітру з верховин:
ласкава тиша сон свій стеле.
1922 ПРОРОСТЕНЬ. Київ, 1926. с. 24.